

Sygn. akt I CSK 485/13

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku J. K.
przy uczestnictwie X. Y.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 22 lutego 2013 r., sygn. akt V Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 5 maja 2010 r. J. K. wniosła o podział majątku wspólnego jej i uczestnika X. Y. po rozwodzie orzeczonym między nimi dnia 29 listopada 2002 r. Postanowieniem z dnia 16 sierpnia 2012 r. Sąd Rejonowy w W. dokonał podziału majątku, od którego to postanowienia wnioskodawczynie i uczestnik wnieśli apelacje. Sąd Okręgowy w W., postanowieniem z dnia 22 lutego 2013 r. oddalił apelację uczestnika, a uwzględnił częściowo apelację wnioskodawczynie ustalając, że dokonała ona nakładu z majątku odrębnego na majątek wspólny o wartości 171 378,57 złotych oraz zasądzając od X. Y. na rzecz J. K. 1 013 150,63 złotych tytułem spłaty, określając roczny termin tej spłaty, a także odpowiednio zmieniając numerację poszczególnych punktów postanowienia.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczynie zarzuciła zaskarżonemu postanowieniu naruszenie prawa materialnego, tj. art. 43 § 2 k.r.o. przez jego niewłaściwą wykładnię, a także art. 45 § 1 w związku z art. 33 pkt 10 k.r.o. poprzez jego błędną wykładnię, co doprowadziło do jej pokrzywdzenia. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 382 w związku z art. 386 § 1, art. 391 § 1 i art. 13 § 2 k.p.c. oraz art. 385 w związku z art. 382 § 2 i art. 13 § 2 k.p.c. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia w części, co do pkt I oraz pkt II i IV i w tym zakresie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, z uwzględnieniem kosztów postępowania kasacyjnego. Uczestnik wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania, ponieważ nie zostały spełnione przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wnioskodawczynie powołała się na art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. poprzez wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, polegającego na potrzebie wyjaśnienia wzajemnej relacji art. 43 § 2 i art. 45 § 1 k.r.o.

Jednakże, już z wyjaśnienia samej podstawy wniosku nakazuje wątpić w jego zasadność. Zdaniem skarżącej chodzi bowiem zwłaszcza o sytuację, w której – jak

w niniejszej sprawie – dokonany przez wnioskodawczynię nakład z majątku osobistego (odrębnego) był na tyle istotnym elementem majątku dorobkowego, że już sam fakt jego poniesienia pozwalał na stwierdzenie, że to tylko wnioskodawczyni przyczyniła się w istotnym stopniu do powstania tak znacznego majątku wspólnego. Z zagadnieniem tym, zdaniem skarżącej ma wiązać się także zagadnienie, czy już sama okoliczność znacznego, nierównomiernego w odniesieniu do drugiego małżonka tworzenia finansowych podstaw majątku wspólnego tylko przez jednego z małżonków nie stanowi wystarczających podstaw do uznania, że zachodzi ważny powód, o którym mowa w art. 43 § 2 k.r.o.

Po pierwsze, wnosząca skargę wnioskodawczyni, poprzez profesjonalnego pełnomocnika, poprzez sposób przedstawienia zagadnienia prawnego, a następnie poprzez uzasadnienie tego zagadnienia, w znacznym stopniu odpowiedziała na nurtujące wątpliwości. Po drugie, postawienie zagadnienia prawnego wymaga przeprowadzenia profesjonalnego wyводу, analizującego stan prawny, doświadczenia orzecznictwa i poglądy doktryny, wykazując istotę formułowanego zagadnienia. Tego w uzasadnieniu wniosku nie ma, a jego fragment na ostatniej stronie skargi jest niezrozumiały. Po trzecie, Sąd Najwyższy wypowiadał się już na temat pojęcia ważnych powodów, co przypominał także uczestnik w odpowiedzi na skargę. Z orzecznictwa wynika, że zagadnienie musi być przedstawione abstrakcyjnie, a nie dosłownie odnoszone do rozpoznawanej sprawy, jak uczynione to zostało w uzasadnieniu wniosku (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2010 r., I CSK 189/10, niepubl. oraz z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, niepubl.). Po czwarte, zarzuty sprowadzające się w skardze kasacyjnej do kwestionowania ustaleń Sądu w zaskarżonym orzeczeniu oraz oceny dowodów nie mogą stanowić podstawy skargi, a Sąd Najwyższy jest ustaleniami związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z tych względów należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, nie zasądzając kosztów postępowania stronie pozwanej, gdyż w skardze nie było wniosku o jej nieprzyjmowanie do rozpoznania.

[aw]